

Beirut, den 15. Dec. 1974.

Kære familie - kære venner,

Først vil vi ønske jer alle en rigtig god Jul samt et godt Nyttår. Vi haaber, at 1975 som jo skal være 'kvindernes år', må blive det år hvor alle undertrykte - saavel kvinder som mænd og børn kan styrke deres kamp mod al udbytning og diskriminering.

Desværre får jeg i år ikke tid til at skrive jer en personlig julehilsen - eller jeg vil hellere sige heldigvis, for årsagen er nemlig at vi endelig efter mange anstrengelser har været istand til at åbne Ghassan's første børnehave (se vedl. brochure). Det skete den 3. December, og det blev en meget skøn dag. Vi har 92 børn indskrevet, som er fordelt i fire grupper - to om morgenen og to om eftermiddagen. Desværre kan vi ikke tage imod flere, selvom der er mange børn skrevet på ventelisten. Det er vores hensigt at lave en virkelig god børnehave, hvor vi i begyndelsen af 1975 ogsaa forbereder at starte en gruppe for evnesvage børn - Ghassan's børnehave i Bourj-al-Barajneh lejren vil saaledes blive et 'mønster' for andre børnehaver, som Ghassan Kanafani Cultural Foundation har planer om at oprette fremover.

Men det er naturligvis svært at sige nej, naar små børn staar udenfor døren og spørger om de ikke gerne må komme ind og lege med de andre børn, eller naar mødre gentagne gange fortæller os, at deres børn plager dem for at komme i Ghassan's skole. Det ender gerne med, at vi slipper et par stykker ind - andre sniger sig selv ind. Samtidig er det skønt for os at få bekræftet, at vi virkelig er istand til at udføre et arbejde, som er et vigtigt led i den palæstinensiske revolution - måske det vigtigste, for det er den nye generation, som skal føre kampen videre - som skal skabe det nye palæstina. Derfor har vi voksne et og pligt til at 'indoktrinere' børnene til at blive virkelig ansvarlige, bevidste og modige mennesker. Hvad mener I om indoktrineringsdebatten i Danmark?

Ghassan troede på vores børns generation - "Jeg ved det bliver en lang kamp, - som vil koste mange ofre - måske vil jeg selv falde på vejen, men jeg er overbevist om, at mine børn vil nå målet - palæstina" sagde Ghassan engang. En af sine bedst kendte bøger dedikerede han "Til Fayez, til Lamees -

til alle børn for hvem vi ønsker (at skabe) en verden". Disse smukke ord er indgraveret paa en marmorplade og vil blive sat op i børnehaven, naar den bliver 'rigtig' aabnet i beg. af 1975. Forældre, kammerater, journalister samt off. progressive gæster vil blive inviteret.

Det er nu snart 2½ aar siden vi mistede Ghassan, men han vil altid leve videre. Børnene i lejren synger hans navn, naar de møder mig paa vej til børnehaven - hans smukke bog "Den lille lanterne", som han skrev og illustrerede til Lamees paa hendes 10 aars fødselsdag er nu blevet udgivet af 'Det arabiske børne-og ungdomsforlag'. Den vil sansynligvis blive oversat til andre sprog. I Stockholm udgiver PRISMA forlaget til marts en novellesamling af Ghassan - den indeholder bl.a. 'MEN IN THE SUN' og samlingen faar denne tittel.

Til nogle af jer har jeg allerede skrevet og fortalt, at Ghassan har faaet tildelt Den Internationale Journalist Organisations pris for 1973. Jeg var i juni inviteret til Prag for at modtage den, og er meget glad for den sympati og tilkendegivelse verdens progressive journalister dermed har vist Ghassan. Han har ogsaa faaet tildelt LOTUS-prisen, som bliver uddelt af det Afro-Asiatiske forfatterforbund. Laila, Fayez og jeg var inviteret til Cairo for at modtage prisen ved en konference der, men i sidste øjeblik blev konferencen udsat, og vi er nu spaendte paa, hvor den bliver uddelt.

Laila og Fayez er stadigvaek et par skønne unger, men til tider mister de taalmodigheden med deres fortravlede mor. Jeg forstaar dem godt, og har selv et staerkt behov for at vaere mest muligt sammen med dem. Denne sommer tilbragte vi to dejloge uger ved Bulgariens Sortehavskyst. Vi var inviteret af det bulgarske journalist forbund. Fayez er nu i syvende klasse og Laila i fjerde. Fayez laerer at spille guitar, og Laila gaar til ballet. Bortset fra det vokser de op til at blive et par smukke unger - begge ligner ders far.

haft

Som sagt, jeg har meget travlt i aar med at forberede børnehaven. siden vi har aabnet den har jeg vaeret derude daglig fra, morgen til sent paa eftermiddagen. Palestine Research Centre, hvor jeg arbejder har 'donated' mig i hele december, men efter juleferien skal jeg genoptage mit arbejde mit arbejde ved PRC og kan kun

vaere i børnehaven to dage om ugen. De sidste ugers bombeangreb - først paa PLO' kontor samt paa Palestine Research Centre viser atter hvad slags fred, det er vore israelske 'naboer' ønsker. Heldigvis kom ingen alvorligt til skade - kun to blev lettere saaret, men en stor del, ca. 40% af P.R.C. vaerdifulde bogsamling blev ødelagt. En af bomberne var rettet mod biblioteket og ramte direkte, men bøger som gennem historiske tider har vaeret et vaerdifuldt bolvaerk mod fremmed okkupation og aandelig aggression viste sig ogsaa at vaere et staerkt bolvaerk mod vore tiders uhyggelig udviklede vaaben. De bomber som blev benyttet i angrebet var amerikanske og elektronisk styrede. Det var bøgerne som reddede mine kollegaer i biblioteket - selv var jeg ikke paa P.R.C. den dag angrebet fandt sted - mit kontor er paa samme etage som biblioteket, og jeg maa indrømme, at jeg er glad for, jeg ikke blev udsat for den voldsomme eksplosion.....

Faa dage efter oplevede vi angrebene paa de palestinesiske flygtningelejre i Beirut. Jeg havde netop forladt børnehaven i lejren sammen med nogle svenske venner, der havde filmet hos os, og var paa vej hjem til Laila og Fayez. Først trøede jeg 'vores' lejr og tre andre var blevet angrebet, men det viste sig heldigvis, at det kun var lykkedes for de israelske Phantom fly at bombe i en lejr, og forholdsvis faa mennesker kom til skade, da de israelske bomber eksploderede paa et aabent omdaaede i Shatila lejren. Det palestinesiske luftforsvar havde vaeret saa effektivt, at det var umuligt for de israelske krigsfly at udføre deres opgaver - at udbombe lejrene. Paa trods af den israelske aggression i de sidste par uger er der her en følelse af staerk optimisme, og folkene i lejrene er meget stolte over deres Fedayeen, som forsvarede civilbefolkningen. Men dagen efter holdt vi børnehaven lukket, da vi stadig kunne forvente nye angreb.

Vi holder to ugers juleferie, og det er virkelig tiltraengt for mit vedkommende, for naar jeg skal vaere helt aerlig er jeg fuldkommen udkørt, men det prøver jeg at glemme indtil paa lørdag, naar festen vi holder i børnehaven er overstaaet. Laila og Fayez har lovet at forberede Julen for mig i aar, saa jeg glaeder mig som et barn! Vi er dog faelles om julebagningen - de brube kager er bagt og naesten spist. Haaber I alle har det godt - mange kaerlige hilsener, Laila, Fayez, Anni.